

[Hasle.]

kurserne. Hvorfor tager nu Flertallet disse to Ting til Efterretning? Der er saa mange Ting, man kunde have taget til Efterretning, men man har pillet netop disse to ud! Ja, for mig er der ikke nogen Tvivl om Svaret. Svaret er dette, at man forbeholder sig i videste Omfang frie Hænder til tvangsmæssige Indgreb paa Obligationsmarkedet og til Indgreb over for Kronekursen. Det er L. S., der stikker Hovedet frem her. Det undrer mig, at Socialdemokratiet og den højtærede Indenrigsminister virkelig har medunderskrevet denne Tagen til Efterretning. Det vilde gavne Konverteringssagen ganske umaadeligt, hvis den højtærede Indenrigsminister i Dag vilde staa op paa Talerstolen her og erklære: Regeringen afstaar fra ethvert Forsøg paa tvangsmæssige Indgreb over for Obligationerne. Men det vil den højtærede Minister ikke! Men saa maa man ogsaa være klar over, at man kan ikke baade blæse paa Trompet og have Mel i Munden, man kan ikke baade ønske en Konvertering paa det frivillige Grundlag som her og saa forbeholde sig senere tvangsmæssige Indgreb. Hvis endda den højtærede Minister vilde staa op her og erklære, at inden for det Tidrum, Konverteringen staaar paa — den er beregnet til 5 Aar —, vil Regeringen afstaa fra ethvert Indgreb paa dette Omraade! Men det vil man ikke. Man ønsker at spille et Dobbeltspil paa dette Omraade.

Vi fra vor Side ønsker saa kraftigt som muligt at betone, at en af Grundene til, at vi ikke kan tiltræde dette Forslag, er, at der ikke har foreligget nogen klar Udtalelse fra Regeringen paa dette Punkt. Vi ønsker ikke at være med i Dobbeltspillet om at føre Obligationskurserne op til Pari for at konvertere — for det bliver jo alligevel Konsekvensen — og dernæst alligevel forbeholde sig Tvangsforanstaltninger.

Nej, sammenholder man disse Udtalelser i Betænkningen med de Vilkaar, som Venstre har faaet ind i det sidste Kriseforlig — en Gældssanering, og hvad det kaldes —, kan der for den kyndige ikke være allernærmeste Tvivl om, hvad der er Regeringens og Venstres Hensigter.

Jeg nævnte før, at Forudsætningen for Konverteringens Gennemførelse klart maatte være, at man havde Overenskomster med de enkelte Institutioner, Sparekasser, Banker o. s. v. Det har ikke været muligt i Udvalget at faa oplyst, i hvilket Omfang der virkelig foreligger saadanne Tilsagn, og det forekommer mig rigtignok, at den højtærede Minister har gjort ganske overordentlig

lidt for at fremkalde saadanne Tilsagn. De Institutioner, som ligger inde med den største Beholdning af Obligationer, er som bekendt Sparekasserne; de ligger med op ved 400 Mill. Kr. Nu skulde man tro, at det maatte være den højtærede Ministers Opgave i størst muligt Omfang at opmuntre til, at disse Institutioner medvirkede til Konvertering, og det vilde naturligvis bedst kunne ske paa den Maade, at man tillod Sparekasserne at fradrage i det Beløb, de skal nedsætte deres Udlaansrente med, det Tab, de har ved Konverteringen. Denne Tankegang er saa let, saa ligetil og saa fuldt ud logisk, at den er fuldstændig umulig at gendrive. Sparekasserne anbringer deres Midler dels i Obligationer, dels i direkte Udlaan. Den Fortjeneste, Kasserne har haft ved Indlaansrentens Nedsættelse, skal selvfølgelig ikke udelukkende beregnes i Forhold til de direkte Udlaan, medens man ikke trækker fra, hvad der tapes paa indirekte Udlaan gennem Obligationer.

Hele Sagen kunde været klaret ved en Udtalelse af den højtærede Handelsminister om, at man ved Sparekassernes Udlaan vilde have forstaaet ikke alene direkte Udlaan, men ogsaa de indirekte Udlaan ved Anbringelse af Midler i Kreditforeningsobligationer. Jeg kan ikke sige, at den højtærede Handelsminister mødte dette Krav med nogen stor Velvilje. Han betragtede det nærmest som en personlig Fornærmelse. Saaledes var det jo ikke ment, og efterhaanden synes ogsaa den højtærede Handelsminister at have forstaaet dette, idet han har afgivet Erklæring om, at han ved Lovens Administration helt eller delvis vil tage Hensyn til det her fremførte.

Denne Udtalelse kan imidlertid ikke tilfredsstille os. Vi mener ikke, at Sparekasserne skal være pligtige at komme rendende til Handelsministeriet for at forespørge, om de nu allernaadigst maa bruge denne Fortjeneste til at nedsætte det Beløb, Udlaansrenten skal nedbringes med. Vi har derfor stillet Forslag om en positiv Lovbestemmelse, der hjemler det som en egentlig Ret for Sparekasserne. Man kunde naturligvis tvistes om, hvorvidt denne Bestemmelse burde staa i denne Lov eller i Loven om den tvungne Rentenedsættelse. Det sidste var efter min Mening det rimeligste, men paa den anden Side staaar Spørgsmaalet i saa nær Tilknytning til den her foreliggende Sag, at vi har fundet det forsvareligt at fremsætte Ændringsforslaget her.

Endvidere kunde man have støttet denne Aktion ved at hjemle nye Regnskabsopstillingsregler for Sparekasser og Livs-